

T.N. og S.N. mod Danmark (appl. 36517/08 EMD dom afsagt den 20. januar 2011, endelig den 20. juni 2011) ([link](#))

Sagsfremstilling

Klagerne, de srilankanske statsborgere T.N. og S.N., indrejste i Danmark i september 2005 med gyldige pas og tre måneders visum til Danmark, hvor den mandlige klagers søster og bror boede permanent. I december 2005 søgte klagerne om asyl. De forklarede, at de aldrig havde været anholdt, været politisk aktive eller haft konflikter med myndighederne. Den mandlige klager henviste til støtte for sin asylansøgning til, at han ikke sympatiserede med LTTE, men at han sommetider var blevet tvunget til at yde økonomisk støtte til organisationen. Efter klagerens udrejse var deres motorcykel blevet konfiskeret af Karuna Group, som havde sagt, at de ventede på klagerne. Han forklarede ligeledes, at han i april 2005 var blevet konfronteret af fire mænd, som ville have oplysninger om hans fætter, der var medlem af LTTE. I maj 2005 havde to personer forsøgt at stoppe ham på hans motorcykel. Senere i maj 2005 var han blevet stoppet af to af de fornævnte fire mænd, som ville have oplysninger om fætteren. Dette var grunden til, at klagerne besluttede sig for at rejse til Danmark. Den mandlige klager forklarede ligeledes, at hans hjem hver måned havde været ransaget som led i militærets generelle ransagninger af landsbyen som led i deres søgen efter LTTE-medlemmer. Den mandlige klager forklarede ligeledes, at han havde været tilbageholdt af det indiske militær i en nat, men blev løsladt, idet hans bror betalte kaution for ham. I 1998 blev klageren tilbageholdt af det srilankanske militær i to nætter, idet han blev mistænkt for at være medlem af LTTE. Han blev slået på kæben og fik et ar. Klageren blev sammen med ni andre løsladt efter mægling fra medlemmer af parlamentet. Klageren var ikke efterfølgende og frem til sin udrejse tilbageholdt, ligesom han ikke blev dårligt behandlet af myndighederne. I april 2006 fik klagerne afslag på asyl i Udlændingesservice. I august 2006 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingesservices afgørelse. Under Flygtningenævnets behandling af sagen i august 2006 forklarede den mandlige klager, at alle fiskere skulle betalte penge til LTTE. Han havde selv ydet økonomisk støtte til LTTE fra 1996, og indtil han i december 2004 mistede sin fiskerbåd. Klageren forklarede, at han i april 2005 var blevet opsøgt af tre mænd fra Karuna Group og en singaleser, der havde slået ham og tvunget ham til at tilstå, at han havde ydet økonomisk støtte til LTTE. De udspurgte ligeledes klageren omkring hans fætter, som var medlem af LTTE. Klageren havde sidste gang set sin fætter hos sin moster i 2001. De havde set hinanden kort og havde ikke nået at tale rigtigt sammen. Klageren vidste ikke, hvor fætteren boede, og de fire mænd lod klageren gå. Klageren blev ligeledes i maj 2005 stoppet af personer fra Karuna Group, som udspurgte klageren om fætteren, og efterfølgende lod ham gå. I september 2005 forsøgte ukendte mænd ligeledes at stoppe klagerne, som flygtede på deres motorcykel. Flygtningenævnet offentliggjorde et anonymiseret resumé af klagerens sag på nævnets hjemmeside sammen med resuméer af 30 andre sager vedrørende srilankanske statsborgere.. Efter Flygtningenævnets afgørelse i sagen anmodede klagerne flere gange om genoptagelse af deres sag. I marts, august og oktober 2007 afslog Flygtningenævnet at genoptage klagerens asylsag. I august 2008 anmodede klagerne igen om genoptagelse af deres asylsag, og henviste i den forbindelse til, at den mandlige klager havde udført arbejde for LTTE, og at han såvel i 1988/89 som i 1998 blev tilbageholdt på grund af mistanke om tilknytning til LTTE, og at han ved begge tilbageholdelser havde været udsat for overgreb og som følge heraf havde fået ar i ansigtet og på kroppen. Det var LTTE, som ved den sidste tilbageholdelse havde anmodet om, at den mandlige klager blev løsladt, således at han kunne fortsætte sit arbejde for dem. Klagerne forklarede ligeledes, at den kvindelige klagers forældre efter klagerens udrejse var blevet kontaktet og udspurgt omkring klagerne, ligesom deres hjem var blevet ransaget. Klagerne indbragte i august 2008 sagen for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Domstolen anvendte regel 39 i Domstolens procesreglement, og Flygtningenævnet udsatte i samme måned klagerne udrejsefrist indtil videre. I december 2008 afslog Flygtningenævnet igen at genoptage klagerne asylsag, ligesom Flygtningenævnet igen i marts 2010 - efter en generel berostillelse af sager vedrørende etniske tamiler fra det nordlige Sri Lanka - gennemgik klagerne sag og besluttede, at den ikke skulle genoptages.

Påstanden

Klagerne gjorde overfor Domstolen gældende, at en udsendelse af dem til Sri Lanka ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Klagerne gjorde til støtte for påstanden gældende, at udsendelse til Sri Lanka af etniske tamiler fra det nordlige og østlige Sri Lanka generelt ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3. Ydermere gjorde klagerne gældende, at de - grundet nærmere opregnede risikofaktorer - ved en tilbagevenden ville være særligt udsat for myndighedernes, Karuna Group's, TMVP's eller LTTE's behandling i strid med artikel 3. Endelig gjorde klagerne gældende, at de ved ankomsten til Colombo lufthavn ville være af interesse for myndighederne blandt andet som følge den mandlige klagers synlige ar, og idet de havde søgt asyl i udlandet. Ydermere gjorde klagerne gældende, at de var eksponeret på Flygtningenævnets hjemmeside og i danske medier.

Menneskerettighedsdomstolens bemærkninger

Domstolen fandt ikke, at en udsendelse af klagerne til Sri Lanka ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Domstolen henviste til, at Domstolen aldrig har udelukket muligheden for, at den generelle voldssituation i en klagers hjemland kan nå et så højt niveau, at enhver udsendelse vil være i strid med artikel 3. Domstolen henviste til, at den dog kun ville anlægge denne betragtning i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse på området (præmis 90). Ved vurderingen af risikoen for etniske tamiler, der vender tilbage til Sri Lanka, henviste Domstolen til afgørelsen i sagen *NA. v. the United Kingdom* (appl. 25904/07). Domstolen henviste til, at der siden maj 2009, hvor kampene mellem LTTE og myndighederne stoppede, var sket en forbedring af visse forhold i landet, men at der ingen beviser var for, at der var sket en forbedring af menneskerettighedssituationen for tamiler, der er mistænkt for eller for nylig har haft forbindelse til LTTE (præmis 97). Domstolen fastholdt sin konklusion i *NA. v. the United Kingdom*, hvorefter der ikke er en generel risiko for, at etniske tamiler, der vender tilbage til Sri Lanka, udsættes for behandling i strid med konventionens artikel 3. En klager skal således kunne bevise, at der er alvorlige grunde til at tro, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være af tilstrækkelig interesse for de srilankanske myndigheder til at berettige en tilbageholdelse og afhøring af pågældende. Vurderingen af, om der er en reel risiko for en asylansøger, skal således fortsat foretages i hver enkelt sag med inddragelse af alle relevante faktorer som fastsat i *NA. v. the United Kingdom*, der kan øge risikoen for mishandling, herunder, men ikke begrænset til følgende: registrering som medlem af – eller mistænkt for at være medlem af LTTE, registrering som kriminel og/eller en udestående arrestordre, stukket af efter løsladelse mod kaution og/eller flygtet fra tilbageholdelse, underskrevet en tilståelse eller lignende, blevet anmodet af sikkerhedsstyrkerne om at være stikker, tilstedeværelsen af ar, returnere fra London eller andet centrum for pengeindsamling til LTTE, illegal udrejse fra Sri Lanka, manglende id-kort eller anden dokumentation, asylansøgning i udlandet samt familiemedlemmer i LTTE. Domstolen gentog, at faktorerne måske ikke enkeltvis vil være nok til at statuere en reel risiko, men at faktorerne skal vurderes kumulativt og skal ses i lyset af eventuelle indskærpede sikkerhedsforanstaltninger som

følge af en forværring af den generelle situation i Sri Lanka (præmis 98-99). Vedrørende klagerens frygt for forfølgelse fra LTTE gentog Domstolen, at kampene mellem LTTE og det srilankanske militær stoppede den 19. maj 2009. Domstolen bemærkede ydermere, at den mandlige klager ifølge sin egen forklaring ikke havde været medlem af LTTE, men kun havde assisteret dem, og at han ifølge sin egen forklaring ikke tidligere havde haft problemer med LTTE (præmis 101). Ved vurderingen af risikoen for forfølgelse af klagerne fra de srilankanske myndigheder, herunder den tidligere Karuna Group eller TMVP, bemærkede Domstolen, at klagerne er etniske tamiler med tamilske ansigtstræk, at de er fra Batticaloa i det østlige Sri Lanka, at den mandlige klager er omkring 45 år gammel og den kvindelige klager 31 år, samt at de forlod Sri Lanka legalt i september 2005 med gyldige pas og tre måneders visa og indrejste i Danmark, hvor den mandlige klagers søster og bror boede permanent (præmis 103-105). Domstolen bemærkede, at Flygtningenævnet ved sin afgørelse i december 2008 fandt, at klagerne, der adskillige gange i asylsagsbehandlingen var blevet opfordret til at fremkomme med alle relevante oplysninger til deres sag og på eget initiativ og med henvisning til nye oplysninger havde søgt om genoptagelse af deres sag i nævnet, ikke havde givet en rimelig forklaring på, hvorfor de først i august 2008 var fremkommet med nye oplysninger og ikke var fremkommet med disse på et tidligere tidspunkt i deres asylsag. Flygtningenævnet fandt derfor, at de nye oplysninger måtte afvises som konstrueret til lejligheden. Domstolen fandt ingen grund til at tilsidesætte Flygtningenævnets beslutning desangående. På den baggrund fandtes det ikke godtgjort, at den mandlige klager havde støttet LTTE på mere end et lavere niveau, at han var blevet tilbageholdt af myndighederne efter 1998, at klagerne derefter havde problemer med myndighederne udover de generelle husransagninger i landsbyen og generelle forespørgsler fra myndighederne om deres tilknytning til LTTE eller at de ved en tilbagevenden ville være i myndighedernes søgelys som følge af den mandlige ansøgers tidligere økonomiske støtte til LTTE eller hans tilbageholdelser i 1988 og 1998 (præmis 109). Domstolen fandt videre, at det forhold, at den mandlige klagers fætter var medlem af LTTE var af ringe betydning i den konkrete sag. Domstolen gentog, at kampene mellem LTTE og det srilankanske militær stoppede i maj 2009. Derfor – og uanset om Karuna Group på daværende tidspunkt havde en interesse i klagerne for at få information om den mandlige klagers fætter – fandt Domstolen ikke, at der var nogen indikation for, at klagerne på nuværende tidspunkt ville være af interesse for myndighederne, herunder TMVP, i deres søgning efter fætteren. Vedrørende klagerens påstand om, at de som følge af den mandlige klagers ar ville være i stor risiko for at blive tilbageholdt og afhørt ved ankomsten til Colombo lufthavn, bemærkede Domstolen, at den mandlige klager ikke havde nogen problemer med at få udstedt et pas eller med at forlade Sri Lanka i december 2005. Domstolen bemærkede i den forbindelse, at der ingen indikation var for, at klagerne har været registreret af de srilankanske myndigheder i forbindelse med arrestation eller tilbageholdelse, ligesom der ikke var indikationer for, at myndighederne skulle have gemt billeder, fingeraftryk eller lignende, som ville kunne identificere klagerne. Domstolen fandt således, at den foreliggende sag var klart forskellig fra sagen NA. v. the United Kingdom (præmis 111-114). Domstolen fandt ydermere ikke, at klagerne var blevet eksponeret som følge af Flygtningenævnets offentliggørelse af et anonymiseret resumé af sagen på nævnets hjemmeside eller i de danske medier. Domstolen lagde vægt på, at Flygtningenævnets resumé, på trods af at klagerens alder, køn og hjemdistrikt var oplyst, næppe kunne afsløre klagerens identitet og henviste i den forbindelse til, at Batticaloa er en ret stor by med mange indbyggere. Domstolen bemærkede yderligere, at klagerne ikke havde bedt om anonymitet i forbindelse med deres indbringelse af sagen for Domstolen. På trods af at Domstolen først for nylig ex officio anonymiserede klagerens navne i sagen, fandt Domstolen ikke, at der var indikationer for, at de srilankanske myndigheder på grund af adgang til Domstolens hjemmeside eller til danske medier skulle være blevet bekendt med, at klagerne havde fået afslag på asyl og derfor skulle være af interesse for myndighederne ved en tilbagevenden,

herunder ved ankomsten til Colombo lufthavn (præmis 115-116). Domstolen fandt således efter en vurdering af den aktuelle generelle situation i Sri Lanka sammenholdt med de kumulative risikofaktorer, at der ikke var nogen væsentlige grunde til at tro, at de srilankanske myndigheder skulle være interesseret i klagerne ved en tilbagevenden, og Domstolen fandt således ikke, at en udsendelse ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3 (præmis 117).